

Brieven van de overkant

van vrijheid, liefde en transformatie

O s h o

Alleen in de grond van onbevreesdheid

Vanochtend hoorde ik een gesprek. Het gebeurde onbedoeld. Een zogenaamde heilige was aan het spreken, en toen ik langs kwam hoorde ik hem zeggen: "De manier om religieus te zijn is *godvrezend* te zijn. Enkel iemand die God *vreest* is religieus. Het is de vrees die maakt dat je God liefhebt. Er is geen liefhebben zonder angst. Liefde is onmogelijk in de afwezigheid van angst."

Gewoonlijk zijn zij die religieus zijn dit uit angst. Zij die voor moreel doorgaan, moeten dit ook uit angst zijn.

Kant heeft gezegd: "Zelfs als er geen God is, is het toch noodzakelijk het aan te nemen." Misschien is dat omdat de angst voor God de mensen goed laat zijn.

Wanneer ik zulke uitspraken hoor, kan ik niet nalaten te lachen.

Misschien bestaat er niets dat zo verkeerd begrepen en zo onwaar is.

Religie heeft *niets met angst te maken*. Religie wordt geboren uit *onbevreesdheid*.

Het is onmogelijk voor liefde om samen te bestaan met angst. Hoe kan uit angst liefde geboren worden? Uit vrees kan enkel de *schijn* van liefde ontstaan. En wat anders dan liefdeloosheid kan er bestaan achter een geveinsde liefde? Angst die liefde voortbrengt is een onmogelijkheid.

Vandaar dat religieusheid en moraliteit gebaseerd op angst, *onecht* zijn en *onwaar*. Zij maken de energie van de ziel eerder zwaarder dan dat zij die verlichten. Religie en liefde kun je niet jezelf opleggen, ze moeten *van binnen* ontbranden en ontvlammen.

Waarheid wordt niet met angst gevonden. Vrees steunt de waarheid niet, ze verzet zich ertegen. De basis van waarheid is onbevreesdheid.

De echte bloemen van religie en liefde kunnen enkel groeien in de grond van onbevreesdheid. Zij die geplant zijn in de grond van angst kunnen slechts namaak zijn. De verwerkelijking van God vindt enkel plaats in onbevreesdheid. Of, om het preciezer te zeggen, de realisatie van onbevreesd bewustzijn is de realisatie van God. Op het moment dat alle angst uit het denken verdwijnt, wat er op dat moment gebeurt, is de ontmoeting met de waarheid.

Vorbij het positieve en negatieve

Ik ben niet godvrezend. *Angst* kan je *niet* tot God brengen. Het is alleen maar een totale afwezigheid van angst die je daar brengt.

Ik ben ook op geen enkele wijze gelovig. Geloof is blind. Hoe kan blindheid je tot de hoogste waarheid brengen?

Ook ben ik geen volgeling van enige religie, want religie kan niet in categorieën ondergebracht worden met verscheidene toevoegingen. Het is één en ondeelbaar.

Toen ik dit gisteren zei, vroeg iemand mij: "Bent u dan een atheïst?"

Ik ben noch een *atheïst* noch een *theïst*. Deze onderscheidingen zijn oppervlakkig, enkel verstandelijk. Zij hebben absoluut niets met het bestaan te maken. Het bestaan is niet verdeeld in 'is' en 'is niet' : deze *verschillen* zijn van de *mind*. Bijgevolg zijn atheïsme en theïsme beide van de mind, zij reiken niet tot het spirituele.

Het *spirituele overstijgt* zowel het positieve als het negatieve. Dat wat is, ligt voorbij het positieve en het negatieve.

Met andere woorden, daar zijn zij één, en er is geen scheidslijn tussen hen. Geen door het intellect aanvaarde begrippen krijgen daar toegang. In feite moet de theïst zijn theïsme laten vallen en de atheïst zijn atheïsme: dan kunnen zij misschien de wereld van de waarheid binnengaan. Beide ideeën zijn de *obsessies* van het *intellect*. Obsessie is een last. Het is niet aan ons te beslissen wat waarheid is, we mogen het alleen *zien* zoals het is, op het moment dat men zichzelf openstelt.

Onthoud dat we niet hebben te beslissen over de waarheid, we moeten het zien. Hij die alle intellectuele beslissingen, logische begrippen, verstandelijke obsessies en aannames laat vallen, *opent* in die staat van geestelijke onschuld *zichzelf voor de waarheid* – zoals bloemen zich openen voor het licht. Het is in dit opengaan dat het zien mogelijk wordt.

Zo noem ik die mens religieus die noch theïst noch atheïst is.

Religieusheid is een sprong van het denkbeeld van het vele naar het ene.

Waar geen gedachte is, maar enkel afwezigheid van gedachten, waar geen keuze bestaat, enkel het keuzeloos zijn, waar geen woorden zijn, enkel woordloosheid, daar zijn we *de religie binnengegaan*.